

[Gustav Pedersen.]

er ingen Grund til at skjule, at Tonen over for denne Lov, lige fra den blev gennemført og indtil nu, har været helt anderledes end Tonen over for de Krav om Lovgivning, der kom, før Loven blev en Realitet. Men det ærede Medlem Hr. Carsten Raft glemmer at fortælle, hvordan Det konservative Folkepartis første Forslag saa ud; det var ikke saa tiltalende for Funktionærerne, at det gav os nogen Grund til Begejstring eller til at vedtage Resolutioner om Tilslutning. Det, der var før den Tid — det var ikke direkte fra Det konservative Folkeparti —, var heller ikke tiltalende. Jeg skal villigt indrømme, at jeg ikke havde tænkt det muligt at faa de Indrømmelser, vi fik med Hensyn til Funktionærlovgivningen. Jeg kan resumere min Stilling deri, at naar der paa et Omraade, paa hvilket man ikke har regnet med acceptable Tilbud, kommer et virkelig godt Tilbud frem, saa takker jeg; saa gør jeg ikke, som forlangt dengang fra kommunistisk Side, da det ærede Medlem Fru Alvilda Larsens Partifælle stillede Forslag om, at jeg paa Forhaand skulde forpligte mig til ikke at tage det. Jeg har været saa realitetsindstillet, at hvis jeg kunde gavne den Stand eller det Fag, jeg repræsenterer, tog jeg de Goder, der laa, vel at mærke, hvis de ikke skulde købes saa dyrt, som hvis det første Lovforslag om Funktionærer var blevet gennemført.

Der har været talt en Del om Paritetsprincippet. Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft var enig i, at det ikke var helt retfærdigt at have Paritetsprincippet. Jeg vil gerne føje til, at tilsyneladende kunde Paritetsprincippet være til Gavn for Arbejdsgiverne, men i Praksis vil det ikke være det. Forholdet er nemlig det, at en Arbejdsgiver sjældent er klar til at besætte en ny Stilling, naar den Funktionær, der forlader den, er blevet sagt op. Det vil altsaa sige, at Arbejdsgiveren normalt søger paa det Tidspunkt, da Medhjælperen med en Maanedes Varsel kan sige sin hidtidige Stilling op. Derfor viser det sig i Praksis, at der i Virkeligheden er langt færre Engagementsvanskeligheder med den delte Opsigelsesfrist, altsaa med den lange for Arbejdsgiveren og den korte for Funktionæren, end der var tidligere, da den var ens, og hvor den ene Part aldrig var klar til at begynde paa Forhandlinger om Nyengagement, før den anden havde sagt op eller var sagt op. Jeg vil derfor gerne slaa fast, at det utvivlsomt er en Fordel for Funktionærerne, men det behøver ikke altid at betyde, at det ikke ogsaa kan være en Fordel for Arbejdsgiveren.

Med Hensyn til Genansættelse efter Militærtjeneste, som baade det ærede Medlem Hr. Carsten Raft og det ærede Medlem Fru Alvilda Larsen har været inde paa, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det er ikke af Mangel paa Forstaaelse af den indkaldtes vanskelige Stilling, at man ikke har taget dette Forslag med. Vi maa gøre os klart, at de fleste, der er i den Alder, hvor der er Tale om i hvert Fald Nyindkaldelse til Militærtjeneste, sjældent har lang Anciennitet inden for Virksomheden, medmindre de er forblevet der efter Læretiden, hvad mange som bekendt gør. Nu er Spørgsmålet: kan man sige, hvis en ung Mand bliver kaldt ind som Soldat og har været i Firmaet nogle Maaneder, at det er rimeligt, at den, der kommer efter ham, og som maa ske har været der i endnu længere Tid, skal vige, og at man skal have en Lovbestemmelse om, at den paagældende er pligtig at vige for den, der var der før ham? Han behøver ikke at være et daarligere Menneske, han behøver heller ikke at være bedre stillet, det kan for ham være en lige saa stor Katastrophe. Jeg tror, man skal være noget varsom med i Forhold, der vedrører Arbejdere og Funktionærer, at lave Love, der tager fra den ene og giver til den anden. Hvis vi kunde tvinge Principalen eller Arbejdsgiveren til at beholde dem begge to, var Sagen ligetil, men saa langt kan vi ikke komme. Jeg ser, at det ærede Medlem Hr. Anker Lau ryster paa Hovedet, og det er klart, at det vilde ogsaa være et haardt Indgreb.

Maa jeg saa sige i Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Carsten Raft har gjort angaaende Organisationsforhold, hvorunder han talte om at øve en Indsats for at beskytte nogle bestemte Organisationer, at jeg havde selvfølgelig ikke ventet, at det ærede Medlem Hr. Carsten Raft vilde gøre en Indsats for at beskytte den Organisation, jeg repræsenterer, til Trods for at den dog har øvet en betydelig aktiv Indsats til Fordel for Funktionærerne, hvad de andre næppe tør siges at have gjort, men maa jeg føje til, at det slet ikke er Konkurrencenid, naar jeg gør opmærksom paa, at det ikke lader sig gøre. Al Organisation i faglig Forstand, altsaa Organisation til Varetagelsen af en Befolkningsgruppes Interesser, forudsætter et Minimum af Solidaritet og Offervilje. Saa længe denne Offervilje og denne Solidaritet ikke er til Stede, hjælper det ikke at gribe ind udefra, og den Dag, den eksisterer, kan et Indgreb udefra i Virkeligheden være det modsatte af en Fordel. De Grupper, der er